

STK

BF1008
.B2 Z55

STANFORD
LIBRARIES

ЖИТНО ЗЪРНО

КН. 4 и 5 ◉ ДВНАДЕСЕТА ГОДИНА ◉ 1938

STK

BF1008
.B2 Z55

STANFORD
LIBRARIES

ЖИТНО ЗЪРНО

КН. 4 и 5 ⚊ ДВАНАДЕСЕТА ГОДИНА ⚊ 1938

СЪДЪРЖАНИЕ

* * *	Малки опити
2.	Образът на жената въ Евангелието —
	Гърбавата жена.
Georg Nordmann	Иисусъ отъ Назаретъ
Д-ръ Ел. Р. Коенъ	Духъ и мода
Б. Боевъ	Уводни думи къмъ дишането отъ окултно гледище
А. Б.	Работата
2.	Метърътъ-първообразъ
П. М-въ	Астрологични елементи (продължение)
Б. Боевъ. Изъ нашия животъ:	Една братска градина
*	Притчи и приказки: Изобилието
Б. Бехаръ	Богатиятъ и бедниятъ Лазаръ
О. Славчева, С. и Д. Антонова	Стихове
Е.	Широта на духа
Отзиви, вестн и книгописъ	
Du Maître:	Pense!

SOMMAIRE

* * *	Petites expériences.
G.	L'image de la femme dans l'Évangile —
	La femme bossue
G. Nordmann	Jésus de Nazareth.
Д-р El. Cohen	L'esprit et la mode.
В. Воѣв	Quelques mots sur la respiration au point de vue occulte.
А. В.	Le travail.
G.	Le mètre—sa première forme.
Р. М-в.	Éléments astrologiques (suite)
В. Воѣв	De notre vie: Un jardin de la fraternité.
*	Paraboles et contes: L'abondance.
В. Бѣхар	L'homme riche et le pauvre Lazare
О. Slavtchéva, S. et D. Antonova	Vers.
Е.	Ampleur de l'esprit.
Echos, nouvelles et livres nouveaux.	
Du Maître:	Pense!

ЖИТНО ЗЪРНО

Год XII.

Кн. 4—5.

Малки опити.

Въ днешнитѣ времена, когато народитѣ трескаво се готвятъ за война, при която неизбѣжно ще има масово унищожаване на хора, безпощадно разрушаване на градове и селища, пожарища и съсипни, да се говори за едно деликатно отнасяне къмъ жититѣ сжщества, особено къмъ ония, що стоятъ подъ насъ, звучи едва ли не като насмѣшка.

И все пакъ онѣзи, които искатъ да станатъ проводници на Любовта — най-тънката, ала и най-могъща космична сила, която започва да прониква отвътре въ човѣшкитѣ души, трѣбва да започнатъ именно съ това обичливо, деликатно отнасяне къмъ малкитѣ сжщества, къмъ малкитѣ блага и ценности на живота.

Защото една отъ най-великитѣ особености на Любовта е, че тя се занимава съ най-дребнитѣ, най-нищожнитѣ нагледъ нѣща въ свѣта. Великото въ Любовта е, че тя слиза до най-малкото, до най-беззащитното, за да го подкрепи, подеме и въздигне. Тя не се интересува отъ звезднитѣ вселени, отъ слънцата; тя не се интересува отъ великитѣ, отъ силнитѣ, тя се интересува отъ най-малкитѣ сжщества и нѣща, на които хората обикновено не обръщатъ никакво внимание. И ако иска човѣкъ да намѣри Любовта, той ще я намѣри тамъ, при малкитѣ навидъ, незначителни нѣща въ Природата. Ако у човѣка се развие този тънъкъ усетъ, чрезъ който да долавя финнитѣ трептения на Любовта, той бездруго ще я види въ малкото, бистро планинско изворче, чиито струи се мжчатъ да си проправятъ пжтъ надолу презъ камъчета и скали. Любовта е скрита задъ това изворче, задъ неговитѣ изблици — тя взима участие въ неговия животъ. Любовта е и при малкитѣ цвѣтчета, които съ толкова усилия пробиватъ земната кора, за да се разлистятъ, да напъпчатъ и разцѣфнатъ. Тя е и при онази дребна мушица, която е кацнала на нѣкой цвѣтецъ и се труди да влѣзе въ него, за да посмучи отъ неговия сокъ. При всички тия малки сжщества, Любовта е, която действува като единъ скритъ импулсъ, който подтиква, насърчава, подема и въздига.

Всичко, което се е въздигнало въ свѣта, което е достигнало една висока степенъ на развитие, дължи това все на Любовта. Хората, обаче, които нѣматъ още око за скритото действие на Любовта не обръщатъ никакво внимание на малкитѣ нѣща. Тѣ не само ги пребрегватъ, но се отнасятъ често безогледно и жестоко къмъ тѣхъ. За Любовта, обаче, малкото и голѣмото иматъ еднаква цена, за нея нѣщата сж еднакво ценни и въ своето скромно начало и въ своя великъ завършекъ.

Ония напреднали човѣци, които сж започнали да разбиратъ проявитѣ на Любовта, да долавятъ нейнитѣ потици отвътре, започ-

хората си създават. Не става ли сжщото, впрочемъ, и днесъ въ науката? Ако единъ горе-долу образованъ съвремененъ човѣкъ, който обаче не е посветенъ въ езика на висшата математика и математичната физика, чуе нѣкои отъ твърденията на Айнщайновата релативна теория, формулирани чрезъ редица математични символи, какво ще разбере? Да допуснемъ, че той чуе или прочете следниятъ изразъ: „Кривината на четириизмѣрния време-пространственъ континуумъ е единъ инвариантъ. Това е така наречениятъ „интервалъ“.

Ако допуснемъ дори, че разбира латински и се помъчи да схване смисъла на думитѣ: „континуумъ“, „инвариантъ“, „интервалъ“, той ще ги сведе къмъ следнитѣ общи понятия: „непрекъснатостъ“ (континуумъ) „нѣщо, което остава неизмѣнимо“ (инвариантъ), „междина, разстояние“ (интервалъ). Особено непонятна би останала думата „интервалъ“, която въ Айнщайновата теория се явява единъ технически терминъ, единъ символъ, задъ който се крие цѣлъ единъ свѣтъ отъ представи изъ областта на неевклидовата геометрия и висшия анализъ, цѣла една система отъ сложни математични операции. Най-многого, което може да му каже тази дума, то е „разстояние по време или пространство“ или, като музикаленъ терминъ, „разстояние между два тона.“ Очевидно, това твърдение на Айнщайновата теория е облечено въ познати думи, свързани съ представи и понятия, присъщи на нашия мирогледъ и, все пакъ, то крие въ себе си една гледка отъ една отвлечена математична картина на свѣта, достъпна само за погледа на посветения въ математиката.

Така е негли и съ приведения по-горе стихъ, който съдържа окултнитѣ величини „Авраамова дъщеря“, „Сатана“, „вързана за осемнадесетъ години“.

Следъ това малко отклонение досежно езика на този разказъ, който е изобщо езикъ на евангелието, да се спремъ на нѣкои моменти отъ него.

Имаме една гърбава жена — толкова сгърбена, че не можела никакъ да се изправи. Ще рече, у тая жена гръбначниятъ стълбъ, който у нормалния човѣкъ е насоченъ перпендикулярно на земната повърхнина, така че главата на човѣка сочи винаги къмъ небето, е претърпѣлъ известно изкривяване. Като си спомнимъ, че гръбначниятъ стълбъ на животнитѣ е насоченъ по тангентата къмъ земната повърхнина и че е, следователно, перпендикуляренъ на гръбначния стълбъ на човѣка, явно е, че гръбнакътъ на тая жена се е превилъ по посока на животинския гръбнакъ, като клони постепенно да се слѣе съ него. Едно такова сгърбено човѣшко сжщество се намира, следователно, подъ силното влияние на животинския принципъ. То представя полу-човѣкъ, полу-животно.

Ние не можемъ да кажемъ на колко градуса е билъ отклоненъ гръбнакътъ на тая жена отъ нормалното направление на човѣшкия гръбнакъ, защото нѣмаме никакви данни. Възъ ще си позволя да предположа, че това отклонение е било около $23\frac{1}{2}$ градуса — толкова, колкото е наклона на земната осьъ относно еклиптиката. Разбира се, това е едно предположение, което не задължава никого. То, обаче, ни навежда на една смѣла аналогия: въ образа на тая гърбава жена е символизирана земята, чиято осьъ е сжщо отклонена отъ перпендикуляра. Не е ли тя — специално човѣчеството, що я населява — оная „гърбава“ жена, на

която Христосъ трѣбваше да положи дветѣ си рѣце, за да се изправи нейната „гърбица“ ?

Христосъ простира надъ жената дветѣ си рѣце, които иматъ десетъ прѣста. За ония, които сж запознати съ Кабалата, числото десетъ е изпълнено съ дълбокъ смисълъ. То е свързано съ ония първични творчески иерархии, които сж сътворили и направляватъ цѣлия космосъ, цѣлия видимъ и невидимъ свѣтъ. Десетѣтъ прѣсти на Христа — фокуси на тия десетъ „Числа“ — сж били проводници на тѣхната енергия.

Разбира се, да изправишъ единъ гърбавъ човѣкъ само съ едно простиране на рѣцетѣ си върху него, не е едно обикновено явление. Поне съвременната медицина не познава такава лечебна процедура. Въ евангалието, обаче, това се хроникара като действителна случка. Явно е, че Христосъ е упражнявалъ съ рѣцетѣ си едно рѣдко изкуство, което не всѣкому е достъпно. Та нима всички рѣце сж така музикални, каквито сж били рѣцетѣ на Паганини — за да споменемъ единъ класически примѣръ на първостепененъ виртуозъ ? Всѣкой може да вземе въ рѣцетѣ си цигулка и лжкъ, но не всѣки може да свири на нея. Ала когато единъ Паганини грабне цигулката, чийто грифъ — „гърбначенъ стълбъ“ — лежи хоризонтално на земята и впрегне на работа десетѣтъ си прѣста, цигулката мигомъ „ще се изправи“, ще прозвучи и ще издаде дивни мелодии.

Така се е изправила и гърбавата жена, за която се говори въ евангелието, следъ като Христосъ — божествениятъ виртуозъ на живота — е прострѣлъ рѣцетѣ си надъ нея. Изправила се е и е почнала да издава дивни звуци, да пѣе величественъ химнъ — прослава на Бога.

Съ изправянето осьта на гърбавата жена, „свързана за цѣли 18 години“ отъ Сатана — една мощна концентрация на животинска енергия, която е отклонила не само осьта на „жената“, а е внесла известни пертурбации и въ движението ѝ по нейния пѣтъ около Слънцето — тя отново трѣгва по своята първоначална орбита, по своята първоначална „мирова линия“. И тогава тази жена започва да слави Бога. „Като се е изправила, казва Учителѣтъ въ своята беседа „Гърбавата жена“, тя се е намѣрила въ единъ мждъръ свѣтъ. И тогава е започнала да слави Бога, т. е. да се учи и да разбира живота“.

Въ цитирания не веднажъ стихъ отъ евангелието се споменава числото 18 — „18 години“. Разложено, това число ни дава 3 шесторки: $18 = 3 \cdot 6 = 6 + 6 + 6$. Отъ друга страна $18 = 2 \cdot 9 = 9 + 9$. Като припомнямъ на ония, които сж чели Откровението, какво означава тамъ числото 666 = $3 \cdot 6 = 18$, безъ какви да било по-нататъшни обяснения, ще направя, изхождайки отъ кабалистичното тълкуване на горнитѣ две разложения на числото 18, следнитѣ изводи: гърбавата жена е минала презъ тия „18 години“ презъ всички илюзии на тритѣ свѣта: физически, сърдеченъ и умственъ. Въ резултатъ на това тя е добила два плода на горчивия опитъ и е изплатила две полици на „Сатана“. Едва тогава тя е могла да бжде развързана отъ врзкитѣ на сждбата — освободена отъ веригитѣ на Сатурна въ „сжботенъ день“ т. е. въ деня на Сатурна, отъ Сина Човѣшки, който е „господарь и на сжботата“.

Още единъ последенъ изводъ: Само оня човѣкъ, който ходи правъ, който е безъ гърбица, може да „слави Бога“, да разбира жи-

вота и дълбокия му смисъл. Всички ония груби материалисти, вѣ които животинският животъ съ неговитѣ елементарни нагони и груби желания има надмощие, сж все „гърбави“. За тѣхъ сжществуването на едно разумно начало въ Битието, на единъ мждъръ всеобщъ планъ, по койго живота се развива, е нѣщо хипотетично. Мнозина дори явно отхвърлятъ сжществуването на това разумно начало. Очевидно, азъ не говоря тукъ за онова словесно отхвърляне разумността на Битието, а за едно отрицание на тая разумность въ живота и чрезъ живота на тия люде. Ето защо, и житейската философия на тия „гърбави“ хора е сжщо тѣй „гърбава“.

Ония, които почувствуватъ дветѣ ржце на Христа, които той днесъ пакъ протѣга отъ „Слънцето“, да се възправятъ и да започнатъ да „славятъ Бога“. Защото днесъ чудото съ изправянето на гърбавата жена многократно се повтаря.

2.

Georg Nordmann

Иисусъ отъ Назаретъ

Каква безкрайна сила и обаяние има това име, за да остане непожтнато презъ дългата низа отъ двадесетъ столѣтия! Азъ искамъ да отдалеча за моментъ мисълта на читателя отъ оня Иисусъ, който се превърна на иконописенъ образъ и да се приобща заедно съ него до истинското величие на Учителя на всички вѣкове. Това последното трудно се постига, защото всѣка размисълъ и всѣко слово е много малко предъ лжчезарната сила на кротостта, която носи родениятъ преди две хиляди години въ Назаретъ. Но азъ се надѣвамъ, че тая, който чете тия редове или си мисли за Него, Го носи въ душата си като велика непожтната красота, която не посмѣва дори да погледне съ очитѣ си.

Колко художници сж се мжчили да пренесатъ на платното тая красота на човѣшки образъ и нейната безпредѣлна властъ, но никой още не е смогналъ да стори това. Погледнете който искате отъ създаденитѣ образи на Иисуса и ще изпитате непонятната и за самитѣ васъ увѣреностъ, че не е Той, че вашиятъ Иисусъ е по-голѣмъ, по-свършенъ отъ изписания. Разбира се, че и тия редове не могатъ да Го покажатъ въ Неговото великолепие, но нашата задача е по-скромна: да приобщимъ съ тѣхъ четеца до онова вътрешно очарование и възторгъ, който живѣятъ скрито въ насъ и които ни обладаватъ, когато въ нѣкои изключителни моменти отъ живота си поживѣемъ съ мисълъ за Него.

Гаутама Буда е мждъръ и тихъ като вода на стихнало езеро, въ което се оглежда едно цѣло великолепие, но това е само елементъ отъ всесвършенството на Иисуса. Мойсей е могщъ, и гнѣвътъ му е буря отъ възстанали истини, но тя угасва като припламнала лампада предъ безграничното сияние, което излъчватъ очитѣ на вашия Иисусъ. Трѣбва да се събератъ опитътъ, любовта, космичната мжка на всички

времена, за да се направи отъ тѣхъ зрѣнце отъ любовта на Сина, роденъ въ малкото, презрѣно нѣкога градче Витлеемъ.

Както къмъ всѣко ценно нѣщо въ тоя свѣтъ, така и къмъ тоя образъ на Исуса, сж връхлитали като хищни звѣрове навикътъ, традицията, обредността и религиитѣ, за да го убиятъ или най-малко съзнателно да го изопачатъ и да го сведатъ до практиченъ и удобенъ канонъ. Колко е велико и трогателно това, че срещу тия организирани глутници на лъжата, е останала да се бори сама и едничка човѣшката душа, която съ прометеевско усилие пази тоя образъ за ония моменти на живота, когато умиратъ всички ценности, когато нѣма приятели, утѣха и пжтъ и когато въ решителния часъ на отчаянието се дочуватъ съ сжщата неповѣхваща сила думитѣ, казани преди двадесетъ столѣтия, но чути вжтре въ насъ, въ една светая светихъ, кждето нѣма катадневната врѣва. Трѣбва да се отстранятъ отъ съзнанието ни завинаги тия, които оскверняватъ най-възвишената любовъ, дошла на земята и които поставятъ името на Исуса начело на толкова безчовѣчни и жестоки замисли, като казватъ, че вършатъ това или онова въ Негово име. Отдавна въ свѣта трѣбваше да млъкнатъ всички уста, които избличаватъ, наказватъ и се заканватъ съ Него, защото тѣ, както и ние, трѣбва да посипемъ главитѣ си съ пепель и да се замислимъ дълбоко, защо до сега не можахме да проумѣемъ тая велика обичъ и да сродимъ живота си споредъ думитѣ на кротостта, изречени преди толкова столѣтия. Кой сж авторитѣ на тая злина, че и до днесъ има хора, които като чуютъ за Него, отвърщатъ глава и си припомнятъ само хилядитѣ престжпления, извършени въ Негово име.

Колко по-честно би било християнскитѣ народи да си избератъ ново знаме, новъ идеалъ и учителъ, съ по-лесни завети, по-близъкъ до онова, което днесъ става въ свѣта и което, кой знае защо, още се нарича християнство. Или поне да признаятъ, че не могатъ да Го следватъ, защото пжтътъ му е труденъ и неудобенъ. Почтено ли е да вземешъ само името на единъ великъ учителъ и да дадешъ съвсемъ ново съдържание на неговото учение, което до наши дни е дошло до неузнаваемостъ въ сравнение съ сжщинското?

Да се обгърне учението на пророка отъ Назаретъ е невъзможно по пжтя на нѣкакъвъ философски анализъ, защото това би значило да се проследи цѣлата мждростъ на миналитѣ и бждещи вѣкове, да се проумѣятъ всички съкровени гннки на човѣшката душа, защото тъкмо тамъ — въ свещенитѣ кжтчета на душата, остава семето на неговото възвишено слово. Затова пжтътъ къмъ опознаването не води презъ разума, а презъ сърдцето или презъ едно непосредствено сливане съ Него и неговата свѣтлина.

Познавачитѣ на езотеричнитѣ знания може да говорятъ за Исуса съ съвършено другъ езикъ, тѣ могатъ да го представятъ като великъ моментъ отъ духовната еволюция на човѣчеството, като синтезъ на всичко минало до Него върху панорамата на човѣшката история, но все пакъ, оня образъ, който носимъ въ душата си за Него, е най-сияющъ.

Иисусъ е най-неподражаемиятъ анархистъ на духа. Той е непотворимиятъ отрицателъ на единъ духовенъ порядкъ, наслоенъ въ съзнанието на хората отъ дълговѣковната лъжа. Той направи неочаквани нѣща за хората, срѣдъ които живѣ, защото просто, безкомпромисно и

направо посочи гигантската измама въ живота имъ, показа, отъ друга страна, истината, проблѣснала като изтегленъ мечъ или като внезапна свѣтлина, която разкрива срамната голота на живѣли въ тъмно човѣци.

И едно друго нѣщо се хвърля на очи, съ което името на тоя най-свѣтълъ между роденитѣ на земята завладява душата ни. То е великото освобождение, което ни дава Неговата широка и безпредѣлна обичъ. Любовта на Исуса освобождава отъ всѣки законъ, тя премахва, суевѣрието, разтваря широкитѣ двери на едно ново царство, където всѣки е свободенъ, силенъ, изравненъ съ величието на своя първоизточникъ, но и безкрайно смиренъ, защото пжтътъ на Неговото посвещение е служенето. Нищо не обединява по-властно въ едно космическо цѣло всички твари, както любовта. Тя е магята на всѣко просвѣтление и е по-горе отъ всички знания, защото никой човѣкъ нѣма толкова съвършенъ апаратъ за знанието, а всѣки има най-безценния апаратъ на любовта — нашето сърдце, стига то да е разтопило ледоветѣ и да е цвѣнала неговата пролѣтъ.

Мистерията на древнитѣ учения е била предавана на достойнитѣ въ специална обстановка, съ специална подготовка, а мистерията на Исусовото посвещение — посвещение въ Христа, е дѣло, което може да се извърши на всѣка стѣпка: срѣдъ пращищата и многошумната тѣлпа, изъ която има търсеци и жадни сърдца. За адепти и носители на нѣвгашната наука за човѣка и вселената сж били дълго подготвенитѣ ученици на тайната доктрина, а Исусъ подири за своето възвишено учение проститѣ рибари, самарянитѣ, охуленитѣ и поругани жени, защото между тѣхъ се намираха сърдцата, които щѣха да го проумѣятъ. Тѣкмо на това мѣсто произлиза схващането на нѣкои, че Исусъ е социаленъ. Това на пръвъ погледъ изглежда така поради близостта му съ народа, но не бива да забравяме, че той изъ пѣстрата и бедна тѣлпа търсѣше пакъ избранитѣ, до които се приближаваше не по нѣкакви социални признаци, а поради вжтрешната назрѣлостъ на душитѣ. Той отиваше къмъ ония отъ изстрадалитѣ човѣшки сжщества, чиито сърдца чакаха жадно полъхването на Неговата любовъ. Отхвърленъ отъ аристократитѣ на своето време, Той търсѣше аристократитѣ на духа, които носѣха простата и непритворна обичъ къмъ истината като скжпоценна жажда въ сърдцата си. Затова трудно бихме могли да припишемъ на Неговото учение социаленъ характеръ. Най-доброто доказателство, че учението на Исуса отъ Назаретъ не е за множеството, показва фактътъ, че когато то стана религия на нѣколко милиона човѣци по земята, загуби окончателно своя чаръ. Това може да се каже за всички религии, но най-вѣрно е за християнството, защото християнството има привидно най-проститѣ по форма, но най-трудно изпълнимитѣ идеали, сведени до външно простата, но препълнена съ безкрайно трудно вжтрешно съдържание формула: „Да възлюбишъ своя ближень“, Може да ни се види криво, но трѣбва да признаемъ, че най-злепоставената предъ очитѣ на свѣтовното око религия е християнството, защото тя е въ най-голѣмо противоречие (поради външнитѣ си дѣла) съ великото вжтрешно съдържание — любовта къмъ ближния. Ако би имало една комисия, която да подложи на изпитъ правовѣрнитѣ отъ всѣка религия, християнитѣ биха получили най-много слаби бележки. Може да се прибави тукъ като оправдание туй, че всичко това е така по вина не толкова на хората, които съста-

вятъ християнския свѣтъ, колкото на това, че е изобщо много трудно да си истински християнинъ.

Будизмътъ препоръчва нѣколко пѣтища за достигане духовно съвършенство. Брама — Съвършениятъ духъ — може да се достигне по много начини, които да съответствуватъ на различното вътрешно устройство на хората. Напримѣръ, сжществува така наречената йога чрезъ царственостъ — избиране единъ високъ идеалъ и дирене най-възвишеното и най-красивото въ живота, чрезъ което нашата душа се превъзпитава и издига чрезъ силитѣ на красотата и хармонията. Има йога чрезъ себеограничение до изтезание, при която чрезъ пълното отричане и отчуждаване отъ желанията, макаръ и за елементарно лично благо, се достига до нирвана и т. н.

Учението, което донесе Мойсей, е учение, сведено въ закони. Тѣ сж написани и се отличаватъ съ строга категоричностъ. Да изпълнишъ повеление и законъ, колкото привидно да е той труденъ, е все по-лесно, отколкото да пробивашъ самъ пѣтя си, справяйки се съ най-трудното нѣщо при посвещението съ любовта — свободата.

Мохамеданството, което се яви следъ християнството, е синтезъ, по-вѣрно подборъ на ценности отъ нѣколко религии, нагодени така, че да отговарятъ на психичната структура, темперамента и времето, презъ което се развивали ислямскитѣ народи.

Християнството, сравнено съ тѣхъ, е една, както споменахме, безпредѣлна и трудна свобода, съ която много трудно се справя човѣкъ. Една дълбока, вътрешна увѣреностъ, яка като канара, съ която трѣбва да си се родилъ и да носишъ като духовно наследство, трѣбва да те крепи по твоя пѣтъ. Ти може да имашъ всички качества, които за другитѣ доктрини може да сж безценни бисери, но тѣ ще бждатъ като „медъ, що звѣнти и кимвалъ, що дрѣнка“, ако нѣмашъ любовь.

Кой може да покаже между хората, които познава, единъ, който е „възлюбилъ ближния, като себе си“? Сигурно, ако има нѣкъде такъвъ, той е между хилядитѣ или милионитѣ, поруганъ, може би, като великия Учитель отъ Назаретъ, но преминалъ къмъ бройката на „свѣтящитѣ въ тъмнината“. Спомнете си, познавате ли нѣкой, който обича враговетѣ си като самия себе и знае да прощава седемдесетъ пѣти по седемъ?

Ето защо християнството е най-високиятъ идеалъ отъ всички идеали. Чрезъ своето учение, лжчезарниятъ отъ Назаретъ освободи човѣка отъ унизителното му самочувствие на робъ и го нарече синъ Божи. И защото въ любовта се криятъ най-голѣмитѣ възможности, Исусъ не се поколеба да рече: „Бждете съвършени, както е съвършенъ Отецъ вашъ на небесата“.

Достоевски въ своитѣ философски размишления, чрезъ единъ отъ героитѣ си, справедливо отъ човѣшко гледище, се сърди, че Христосъ е избързалъ толкова и далъ на човѣка свободата. Тя не посочва пѣтища, а те оставя самъ да ги намѣришъ. Тя те прави еднакво творецъ и отговоренъ. Съ нея може да се възвишишъ, а може да се струпполишъ въ бездната.

Единъ дълбокъ интерпретаторъ и дълбокъ философъ е апостолъ Павелъ. Той си е задалъ задачата да освѣтли съ просвѣтленията, които ималъ въ душата си, дълбокитѣ бездни на християнското учение. Апостолъ Павелъ не е отъ възторженитѣ и шумящи оптимисти, упоени и замаяни отъ блѣсъка на новото благовестие. Той размишлява и се

представя като човѣкъ, съ човѣшкитѣ слабости и недъзи. Затова той е толкова близък до човѣцитѣ, до тѣхната мъжа и до потрѣбитѣ на тѣхния животъ. Той е активенъ при това и е Христовата сѣнка, която броди отъ брѣговетѣ на Мала Азия до Римъ. Слизайки долу при специфичнитѣ особености на народитѣ, които е пребродилъ, тоя скитникъ, въоръженъ съ увѣреността за своята побѣда, която е победа на Христовата свѣтлина, е далъ и специалнитѣ си послания до тѣхъ. Все пакъ той завършва съ едно възторжено съзвучие, наситено съ сила и признание, за немощта и малката цена на всички човѣшки знания, на всѣка власт и всѣка сила. Въ едно отъ посланията си до коринтянитѣ той казва, че и съ знанието, и съ силата, и съ блѣсъка на словото и всички царствени атрибути на една надарена личностъ, но безъ любовь, ще бжде „медь, що звънти и кимвалъ, що дрънка“.

Коя отъ класитѣ на човѣшкото общество е била по-близо до Исуса? Отговорътъ е: никоя класа и всички класи. За свѣтлината на неговото учение сж потрѣбни вътрешно готови хора, и тѣ произлизатъ отъ всички класи, стига да могатъ съ брилянта въ душата си да уловятъ и преломятъ тая свѣтлина. Той хвана бедния рибарь и му каза: „Ела, ти ще ловишъ вече живи човѣци“. И тръгна она следъ Него така просто, непосредствено, като че ли отдавна е чакалъ тоя зовъ. Сжщо така тръгна следъ Него и високопоставениятъ Натанаилъ, който каза: „Чакай да Го видя, защото не вѣрвамъ че отъ Назаретъ може да произлѣзе нѣщо добро“. Когато Исусъ съгледа Натанаила, каза на своитѣ си: „Ето единъ, у когото лукавщина нѣма“.

Исусъ мълчеше и пишеше съ прѣстъ по земята, когато Го питаха за блудницата: Какво да правимъ съ нея? И когато чуха всеизвестния отговоръ, че камъкъ трѣбва да бжде хвърленъ само отъ безгрѣшния, тѣ изпитаха едновременно немощъ и страшна злоба къмъ тая неочаквано мъчна дилема, къмъ тая дума, която ги победи. И разбира се, тѣ Го намразиха. (следва)

Д-ръ Ел. Р. Коенъ.

Духъ и мода

Когато се говори за сжчината на нѣщата, говори се винаги за духа, а модата това е преходната форма, въ която човѣкъ, човѣчеството облича своитѣ настроения, разположенията на духа, насоки на мисълта, чувства, естетически и пр. настроения. Въ този смисълъ има една пълна преходност и въ модата и „духа“, който я създава. Тукъ „духътъ“ е отъ категорията на настроенията на момента, на дадено време. Напримѣръ, днесъ духътъ на времето за младежъта е спортътъ, лекото удоволствие, празносскитането и громкиятъ шумъ за родолюбие. Модата въ проявата на този духъ е подбиране на даденъ видъ спортъ — всѣки спортъ има своето време и симпатии. Лекото удоволствие, презъ всѣко време и възраст подбира своя жаргонъ, своето държане, своитѣ пѣсни и „литература“. А родолюбието не се състои въ развиване на граждански качества и добродетели — честностъ, благородство, любознание, работа върху себе си и, следователно, чрезъ себе-сѣграждането да се работи за облагородяването на родния битъ и култура. Днешното родолюбие на младежъта се състои въ предизвикателни шумове за родолюбие. Модата на единъ празенъ духъ на нашето време седи въ още по-голѣмъ шумъ за нѣкакви обществени идеали и стремежи.

Модата въ съвременния общественъ животъ е сжщо подъ знака на единъ духъ на краенъ национализъмъ. Кжде днесъ не се говори за национално, родно. Кой днесъ не се бие по гърдитѣ, че е най-голѣмъ родолюбецъ. Това е модно днесъ. А какво се крие задъ този бравуренъ шумъ, историята ще покаже. Прочее, на мода е и никой не го закача. На мода въ модерно време е всѣки да дири и да счита своя народъ отъ най-висока раса. Въведе се това, расизмътъ е най-модерната възможностъ да се подвеждатъ маситѣ! Дали не сж останали вече други сръдства? Дали наука, изкуство, културенъ, общественъ животъ сж толкова безсилни вече, че трѣбва да се прибѣгва къмъ класификация на народитѣ на наши или ваши, до хора отъ първа категория и такива отъ втора и т. н. и да се създаватъ настроения сръщу по-низшитѣ, които да се обвиняватъ като причина за всички нещастия въ свѣта! Ето една страничка отъ „духа“ на времето. Мода е това. Залѣла е света; не може да се възрази нищо. Не остава друго, освенъ да се изчака да отmine. То ще стане.

Интересно е да се взре човѣкъ въ духа на времето и да проследи тържествения ходъ на модата презъ разнитѣ периоди на последнитѣ години. Вземете дамитѣ, които сж най-податливи на модата. До вчера ги виждахме съ шапки типъ сенегалски и марокански негри, а сега ги виждаме вече съ разни шапки на китайски кули или на мандарини. Ще кажете, че модата внася своята красота въ живота, че духътъ, който я създава, е духъ на движение и на динамизъмъ. Безъ да споримъ върху това, безъ да се спираме, къмъ кой типъ негърска прическа трѣбва да отнесемъ днешната накждрена прическа на културната жена, трѣбва да изтъкнемъ, обаче, че нѣма по-интернационално явление — напукъ на всички наши национални тежнения — отъ модата. И сякашъ модата се носи съ историческитѣ събития. Преди десетина години свѣтътъ бѣше се облѣкълъ въ казашки дрехи — тогава бѣше на

Наредъ съ голѣмитѣ технически възможности на нашето време, които сж въ състояние да дадатъ на човѣчеството голѣми материални облаги, то пораства вече до тамъ да чувствува нуждата отъ реализирането на другъ всеобщъ животъ. Въ този животъ, който се заражда всрѣдъ хаоса на една суетностъ и на крайна механизация, основната, червената нишка се провежда отъ любовта къмъ всичко живо, отъ разумността, която движи всичко, отъ истината, която огрѣва и освобождава всичко.

И ако погледнемъ съ очитѣ на проникващия въ глѣбинитѣ на живота, ще видимъ и разберемъ, че цѣлиятъ съвремененъ хаосъ представя мжкитѣ на майка, що ражда. Какво ще се роди — смъртъ за планетата или новъ животъ? — Мислящиятъ човѣкъ вѣрва въ духа на новото, което е истински животъ и освобождение отъ гнета, празнотата и суетата на днешното време, вѣкътъ на модата.

Боянъ Боевъ

Уводни думи къмъ дишането отъ окултно гледище.

Изучаването на материалния свѣтъ е необходимо. Но това е само външната страна на истината. Можемъ да вземемъ за примѣръ дишането. То си има една външна и една вътрешна страна. И който знае само външната страна на дишането, той не може да има ония резултати, които сж желателни.

Знае се, че въздухътъ е съставенъ отъ около 79% азотъ, около 20% кислородъ, плюсь малко водни пари, вжгледуокись и минимални следи отъ елементитѣ неонъ, аргонъ и пр.

Обаче, въздухътъ е проникнатъ и отъ нѣщо повече. Това е загатнато и въ Библията, дето е казано: „Богъ вдѣхна въ ноздритѣ на човѣка дихание на животъ, и стана човѣкъ жива душа“ („Битие“, 2, 7). Това е слабо загатване, че чрезъ дишането човѣкъ приема въ себе си освенъ механичната смѣсь на азотъ и кислородъ и нѣщо друго: нѣщо животворно и духовно.

Нека разгледаме по-подробно тоя въпросъ.

Знае се, че етерътъ прониква междумолекулярното и междуатомното пространство, т. е. пространството, завзето отъ кой да е предметъ, се прониква едновременно и отъ етера.

Установено е отъ много изследвания напоследъкъ, че всѣко същество изпуска тъй нареченитѣ „радиации“: минералътъ, растението, животното, човѣкътъ и пр. Това е установено по съвсемъ други пжтища и отъ явленията на тъй наречената радиостезия, т. е. явленията съ тъй наречената лѣскова или металическа вилка. По съвсемъ други методи дойдоха до това заключение и мнозина биолози чрезъ опити и наблюдения, които ги доведоха до неовитализма.

Всички горни факти сж загатване за жизнената сила, която прониква цѣлата природа и която се нарича още прана. Тая прана

прониква въздуха. И при вдишване, ако дишането е правилно, заедно съ въздуха се приема въ организма и тая прана или жизнена сила.

Но този въпросъ си има и трета, по-вътрешна страна.

Първиятъ принципъ отъ седемтъ основни принципи на окултната наука гласи, че всичко е умъ, всичко е духъ, че задъ всичко видимо материално седи нѣщо умствено, една духовна страна. Този принципъ, приложенъ при изследване на всички области на живота, дава плодотворни резултати. Не може да се разбере вътрешната страна на дишането, ако не се вземе подъ внимание и този принципъ.

Ще си послужимъ съ нѣколко примѣри и аналогии, за да направимъ това по-понятно, по-достъпно за читателя. Знае се, че единъ радиоапаратъ може да приема всевъзможни видове радиовълни, които сж навсѣкжде около насъ. Хиляди най-разнообразни видове радиовълни проникватъ пространството около насъ, и ние можемъ да ги слушаме, щомъ поставимъ съответния възприемателенъ апаратъ.

Обаче, отъ редъ изследвания се знае, че и човѣкъ, когато мисли, изпуска отъ себе си по всички посоки радиовълни, които можемъ да наречемъ мислителни или по-добре психични радиовълни. Въ това отношение всѣки човѣшки организъмъ е живъ радиоапаратъ — възприемателенъ и предавателенъ едновременно. Отъ друга страна, установено е съ множество научни опити, че мислителнитѣ радиовълни, изпратени отъ одного, могатъ да се доловятъ отъ другъ човѣкъ. Туй е тѣй наречената телепатия.

Но не е човѣкъ едничкото сжщество, което има психиченъ животъ. Има сжщества по-висши и по-низши отъ него — на разнитѣ стъпала на великата еволюционна стълба. Значи пространството е проникнато отъ мислитѣ, чувствата и изобщо отъ психичнитѣ преживѣвания навсички разумни сжщества: на хората, на по-долнитѣ царства и на всички напреднали сжщества, които съставляватъ йерархията на разумнитѣ сили въ природата. Пространството е проникнато и отъ мисълта на Великата Разумностъ, която съставлява основитѣ на битието.

И тѣй, въздухътъ може да се разгледа отъ тройко гледище.

Разгледанъ по форма, той е механична смѣсь отъ кислородъ, азотъ и пр.

Разгледанъ по съдържанче, той е проникнатъ отъ праната или жизнената сила.

Разгледанъ по смисълъ, той е проникнатъ отъ психични, разумни сили.

Той преди всичко съдържа ценния кислородъ, който служи при физиологичния процесъ на дишането, т. е. за окислението на хемоглобина въ червенитѣ кръвни тѣлца, които пренасятъ кислорода до всички тъкани на тѣлото, дето се извършва окислителниятъ процесъ или процесътъ на горенето.

Отъ всичко гореказано следва, че въздухътъ съдържа и други ценности, които сж отъ голѣма важностъ, както за здравето, тѣй и за духовния растежъ на човѣка. Ако ние използваме въздуха само като смѣсь отъ кислородъ и азотъ и улеснимъ съ кислорода окислителния процесъ въ организма, тогазъ дишането ще представлява само механиченъ процесъ. Но това не е още истинското дишане.

Тогава въ какво се състои то?

Нужно е знанието на методитѣ, чрезъ които дишането да бжде не само механиченъ процесъ, но да можемъ чрезъ него да използваме и тия неоченими богатства, които проникватъ въздуха, а именно праната и психичнитѣ енергии.

Този въпросъ е обширенъ, но ние ще споменемъ и то накратко само за два отъ основнитѣ закони, които лежатъ въ основитѣ на истинското дишане.

За пояснение на първия законъ ще приведелъ за примѣръ евангелския разказъ за жената, която страдала 12 години отъ кръвотечение. Тя като се доближила и допрѣла до Христа, последниятъ казалъ: „Кой се допрѣ до мене, защото сила излѣзе отъ мене“. Това е било въ момента, когато Христосъ е билъ притиснатъ отъ голѣма навалица отъ всички страни. Но само когато тя се допрѣла до Него, излѣзла отъ Него сила и я излѣкувала. Защо? Защото тя се допрѣла съ вѣра, т. е. съ съзнание за оная лѣчебна сила, която притежава Христосъ.

Тукъ слабо се докосва единъ много важенъ законъ, който има всестранно приложение въ живота. На мистиченъ езикъ той се нарича законъ на вѣрата, а изразенъ на съвремененъ наученъ езикъ, той може да се формулира тѣй:

За да станешъ по-възприемчивъ къмъ известни енергии въ природата, ти трѣбва да ги държишъ въ своето съзнание; по този начинъ ти нагласявашъ своя възприемателенъ апаратъ спрямо тѣхъ, и това улеснява тѣхното възприемане.

Какво приложение може да има това въ дишането?

Ако при дишането съзнавашъ, че освенъ въздуха приемашъ и оня животворенъ елементъ, нареченъ прана, която внася животъ, обновя, здраве, сила въ цѣлия ти организъмъ, и ония висши психични енергии, които проникватъ въ въздуха, тогава ти улеснявашъ тѣхното възприемане. И тогава това дишане може да внесе въ тебе грамадни енергии отъ неизчерпаемия океанъ отъ сили, който те заобикаля: ще внесе въ тебе и оня психиченъ животъ, който прониква въ въздуха. Затова хубаво е презъ време на дихателни упражнения да концентрираме нашето съзнание върху праната и психичнитѣ енергии, които проникватъ въ въздуха.

Сега нека кажемъ нѣколко думи и за втория законъ на дишането.

Учителтъ казва: „Само оня, който има правата, добрата мисълъ, правитѣ, добритѣ чувства и правитѣ добритѣ постѣпки, може да приеме праната“.

Защо е тая зависимостъ между правата мисълъ и възприемането на праната? За да стане по-достъпенъ за разбиране вториятъ законъ на дишането, ще си послужимъ съ третия принципъ отъ седемтъ основни принципи на окултната наука. Този принципъ гласи, че всичко е въ трептение. Окултната наука казва, че който знае този принципъ, той притежава ключа на голѣми възможности.

Знае се, че радиоапаратътъ приема тия радиовълни, спрѣмо които е нагласена неговата антена, т. е. трѣбва да го поставимъ въ особено възприемателно състояние спрѣмо вълнитѣ съ определена дължина.

Когато човѣкъ има прави, добри, възвишени мисли, чувства и постѣпки, той се акордира съ най-висшитѣ, съ най-чиститѣ трептения,

които идатъ къмъ него отъ всѣкжде и ги приема въ себе си. А такива трептения иматъ именно тая божествена жизнена енергия, която прониква всичко и внася животъ на всѣкжде, наречена прана, и възвишенитѣ мисли и чувства на напредналитѣ сжщества — Божествената мисль!

Ето защо, за да акордираме нашия живъ радиоапаратъ при дишане за възприемане на тия неоченими богатства, които проникватъ въздуха, ние трѣбва да имаме съзнание, повдигнато къмъ Възвишеното, Чистото, Доброто, Свѣтлината.

Ако човѣкъ знае законитѣ на дишането, какъ то ще го обнови физически и психически!

Петиятъ отъ седемтъ основни принципи на окултната наука е принципътъ на ритъма. Всичко е проникнато отъ ритъмъ, всичко въ природата е подчинено на закона на периодичността, на ритъма.

И когато човѣкъ при дихателнитѣ упражнения приложи ритъмътъ, то последниятъ ще го хармонизира съ космичния ритъмъ, и това ще улесни правилното свързване съ живата природа и вливането на енергиитѣ отъ Цѣлото въ него.

Правитѣ, добритѣ мисли, чувства и постжпки сж изявление на Любовта. Виждаме, какъ въ края на краищата любовта е най-важниятъ ключъ за свързване съ великия неизчерпаемъ резервоаръ на сили въ природата и тѣхното използване за правилно развитие и обнова.

Виждаме, какъ окултната наука хвърля свѣтлина върху всички въпроси на живота и какъ резултатътъ отъ нейнитѣ изследвания има всестранно практическо приложение въ живота.

А. Б.

Работата.

Истината за работата.

— Най-голѣмото благо, което човѣкъ има отъ Бога, е животътъ.

— Най-голѣмата благодарностъ на човѣка заради животътъ е работата.

— Колкото човѣкъ е по-внимателенъ къмъ работата на другия, толкова и невидимиятъ свѣтъ е внимателенъ къмъ неговата работа.

Работи само онзи, който работи отъ любовъ.

Който работи, обича.

И който почита работата на другия, самъ работи.

Който разбира, живѣе.

Който разбира мисли!

Който разбира, работи.

„Отецъ ми работи, и азъ работя“.

— № 333 — отъ Уч-ля.

Изъ книгата „Свещени думи на Учителя“.

Свѣтътъ не бѣ сътворенъ тѣй, както разбиратъ нѣкои ограничени преводачи на Писанието. Сътворението е единъ процесъ, който продължава и ще продължава. Въ този процесъ на вѣчното творчество

Нуждно е знанието на методитѣ, чрезъ които дишането да бжде не само механиченъ процесъ, но да можемъ чрезъ него да използваме и тия неоченими богатства, които проникватъ въздуха, а именно праната и психичнитѣ енергии.

Този въпросъ е обширенъ, но ние ще споменемъ и то накратко само за два отъ основнитѣ закони, които лежатъ въ основитѣ на истинското дишане.

За пояснение на първия законъ ще приведелъ за примѣръ евангелския разказъ за жената, която страдала 12 години отъ кръвотечение. Тя като се доближила и допрѣла до Христа, последниятъ казалъ: „Кой се допрѣ до мене, защото сила излѣзе отъ мене“. Това е било въ момента, когато Христосъ е билъ притиснатъ отъ голѣма навалица отъ всички страни. Но само когато тя се допрѣла до Него, излѣзла отъ Него сила и я излѣкувала. Защо? Защото тя се допрѣла съ вѣра, т. е. съ съзнание за оная лѣчебна сила, която притежава Христосъ.

Тукъ слабо се докосва единъ много важенъ законъ, който има всестранно приложение въ живота. На мистиченъ езикъ той се нарича законъ на вѣрата, а изразенъ на съвремененъ наученъ езикъ, той може да се формулира тъй:

За да станешъ по-възприемчивъ къмъ известни енергии въ природата, ти трѣбва да ги държишъ въ своето съзнание; по този начинъ ти нагласявашъ своя възприемателенъ апаратъ спрямо тѣхъ, и това улеснява тѣхното възприемане.

Какво приложение може да има това въ дишането?

Ако при дишането съзнавашъ, че освенъ въздуха приемашъ и оня животворенъ елементъ, нареченъ прана, която внася животъ, обнова, здраве, сила въ цѣлия ти организъмъ, и ония висши психични енергии, които проникватъ въ въздуха, тогава ти улеснявашъ тѣхното възприемане. И тогава това дишане може да внесе въ тебе грамадни енергии отъ неизчерпаемия океанъ отъ сили, който те заобикаля: ще внесе въ тебе и оня психиченъ животъ, който прониква въздуха. За това хубаво е презъ време на дихателни упражнения да концентрираме нашето съзнание върху праната и психичнитѣ енергии, които проникватъ въздуха.

Сега нека кажемъ нѣколко думи и за втория законъ на дишането.

Учителтъ казва: „Само оня, който има правата, добрата мисълъ, правитѣ, добритѣ чувства и правитѣ добритѣ постѣпки, може да приеме праната“.

Защо е тая зависимостъ между правата мисълъ и възприемането на праната? За да стане по-достѣпенъ за разбиране вториятъ законъ на дишането, ще си послужимъ съ третия принципъ отъ седемтѣ основни принципи на окултната наука. Този принципъ гласи, че всичко е въ трептение. Окултната наука казва, че който знае този принципъ, той притежава ключа на голѣми възможности.

Знае се, че радиоапаратътъ приема тия радиовълни, спрѣмо които е нагласена неговата антена, т. е. трѣбва да го поставимъ въ особено възприемателно състояние спрѣмо вълнитѣ съ опредѣлена дължина.

Когато човѣкъ има прави, добри, възвишени мисли, чувства и постѣпки, той се акордира съ най-висшитѣ, съ най-чиститѣ трептения,

които идатъ къмъ него отъ всѣкжде и ги приема въ себе си. А такива трептения иматъ именно тая божествена жизнена енергия, която прониква всичко и внася животъ на всѣкжде, наречена прана, и възвишенитѣ мисли и чувства на напредналитѣ същества — Божествената мисль!

Ето защо, за да акордираме нашия живъ радиоапаратъ при дишане за възприемане на тия неоченими богатства, които проникватъ въздуха, ние трѣбва да имаме съзнание, повдигнато къмъ Възвишеното, Чистото, Доброто, Свѣтлината.

Ако човѣкъ знае законитѣ на дишането, какъ то ще го обнови физически и психически!

Петиятъ отъ седемтѣ основни принципи на окултната наука е принципътъ на ритъма. Всичко е проникнато отъ ритъмъ, всичко въ природата е подчинено на закона на периодичността, на ритъма.

И когато човѣкъ при дихателнитѣ упражнения приложи ритъмътъ, то последниятъ ще го хармонизира съ космичния ритъмъ, и това ще улесни правилното свързване съ живата природа и вливането на енергиитѣ отъ Цѣлото въ него.

Правитѣ, добритѣ мисли, чувства и постѣпки сж изявление на Любовта. Виждаме, какъ въ края на краищата любовта е най-важниятъ ключъ за свързване съ великия наизчерпаемъ резервоаръ на сили въ природата и тѣхното използване за правилно развитие и обнова.

Виждаме, какъ окултната наука хвърля свѣтлина върху всички въпроси на живота и какъ резултатътъ отъ нейнитѣ изследвания има всестранно практическо приложение въ живота.

А. Б.

Работата.

Истината за работата.

— Най-голѣмото благо, което човѣкъ има отъ Бога, е животътъ.

— Най-голѣмата благодарностъ на човѣка заради животътъ е работата.

— Колкото човѣкъ е по-внимателенъ къмъ работата на другия, толкова и невидимиятъ свѣтъ е внимателенъ къмъ неговата работа.

Работи само онзи, който работи отъ любовъ.

Който работи, обича,

И който почита работата на другия, самъ работи.

Който разбира, живѣе.

Който разбира мисли!

Който разбира, работи.

„Отецъ ми работи, и азъ работя“.

— № 333 — отъ Уч-ля.

Изъ книгата „Свещени думи на Учителя“.

Свѣтътъ не бѣ сътворенъ тѣй, както разбиратъ нѣкои ограничени преводачи на Писанието. Сътворението е единъ процесъ, който продължава и ще продължава. Въ този процесъ на вѣчното творчество

Хоризонтътъ раздѣля домоветъ на долни, намиращи се подъ хоризонта — 1. до 6. — и горни, разположени надъ хоризонта — 7. до 12.

Меридианътъ ги раздѣля на източни, разположени на изтокъ отъ него, това сж: 10., 11., 12., 1., 2. и 3., и западни — на западъ отъ меридиана, т. е. 4., 5., 6., 7., 8. и 9. домове.

Домоветъ се раздѣлятъ още на три групи:

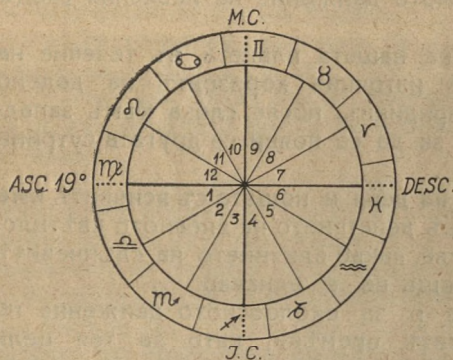
1. жглови, именно: първиятъ домъ — подъ източния хоризонтъ, десетиятъ — на изтокъ отъ горния меридианъ, седмиятъ — надъ западния хоризонтъ и четвъртиятъ — на западъ отъ долния меридианъ,

2. следващи, т. е. които идватъ следъ жгловитъ — тѣ сж 2., 5., 8. и 11. домове и

3. падащи — това сж последнитъ домове въ всѣки квадрантъ, а именно 3., 6., 9. и 12.

Лесно може да се види, че има съответствие между жгловитъ домове и кардиналнитъ знаци, между следващитъ домове и неподвижнитъ знаци, както и между падащитъ домове и подвижнитъ знаци, но тѣ не винаги съвпадатъ въ хороскопа, понеже знаци и домове промѣнятъ постоянно взаимното си положение (фиг. 2).

Хоризонтъ-меридионалната система е неподвижна за дадено мѣ-

Фиг. 2.

Зодиакалнитъ знаци измѣстени спрѣмо домоветъ. Даденъ е моментътъ, въ който на изтокъ възлиза 19. г адусъ отъ Дева, въ зенита кулминира 19. градусъ отъ Близнаци, 19. градусъ отъ Риби залѣзва, а въ надира се намира 19. градусъ отъ Стрелецъ.

сто и характерна само за това мѣсто и за никое друго, но тя се върти ведно съ земята. Поради това намъ се струва, че неподвижната система на зодиакалнитъ знаци се движи отъ изтокъ къмъ западъ. Зодиакаътъ се проектира върху кръста, образуванъ отъ хоризонта и меридиана, като подвиженъ поясъ и ние получаваме впечатлението, че знацитъ възлизатъ последователно на източния хоризонтъ, кулминиратъ при горния меридианъ, следъ това залѣзватъ на западния хоризонтъ и най-после се спусчатъ къмъ долния меридианъ.

Изгрѣващиятъ градусъ на Зодиака се нарича асцендентъ, кулминиращиятъ — зенитъ или медиумъ цели, залѣзващиятъ — десцендентъ, а тоя, който заема долния меридианъ — надиръ или имумъ цели.

Подобно явление имаме и при небеснитъ тѣла.

Както е известно, истинското движение на планетитъ става въ посока на реда на зодиакалнитъ знаци, т. е. въ посока обратна на часовата стрелка. Онова, което се наблюдава периодически като връщателно движение и въ астрологическитъ таблици се отбелѣзва съ R (ретроградность), е само зрителна измама. Вследствие относително бързото околосно въртене на земята, обаче, ние виждаме, че както слънцето и зодиакалнитъ знаци, така и Луната и планетитъ, които се намиратъ въ знацитъ, всѣки день обикалятъ въ посока на часовата стрелка, т. е. отъ изтокъ презъ горния меридианъ къмъ западъ.

Отъ гореизложеното става ясно, че домоветъ въ сжщностъ бележатъ положението на даденъ силовъ центъръ спрѣмо опредѣлено

мѣсто или съ други думи жгѣла, подъ който падатъ слънчевитѣ, респ. планетни лъчи спрямо хоризонтъ меридионалната система на това мѣсто.

Наблюденията сж показали, че отъ тоя именно жгѣлъ или съ други думи отъ положението на небесното тѣло по домъ зависи преди всичко силата на неговитѣ радиации. Това важи както за Слънцето, така и за планетитѣ, макаръ и въ различенъ масщабъ.

Знае се, че интензивността на слънчевитѣ лъчи съ чисто физическо действие или както въ астрологията ги наричатъ елементарни радиации, е толкова по-голѣма, колкото Слънцето е по-издигнато надъ хоризонта и по-близо до перпендикуляра на дадено мѣсто. Елементарнитѣ радиации, обаче, действуватъ само до колкото центърътъ, отъ който тѣ произхождатъ (Слънцето или планетитѣ), е надъ хоризонта или близо до него, понеже тѣ не сж въ състояние да проникнатъ земята. Известно е, че кривата на дневната температура показва максимумъ за 2 часа следъ пладне и минимумъ — малко преди изгрѣвъ-слънце.

Силата на по-висшитѣ невидими радиации както на Слънцето, така и на планетитѣ, които влияятъ върху душевната и умствена сфера на човѣка, и които представляватъ най-голѣмъ интересъ за астрологията, споредъ традицията действуватъ по другъ начинъ. Трѣбва да се отбележи преди всичко, че земята не представлява препятствие за проникването на тия лъчи. Освенъ това, вѣковниятъ опитъ е установилъ, че тѣ действуватъ най-силно, когато небесното тѣло, отъ което тѣ произлизатъ, приближава хоризонта или меридиана на дадено мѣсто, т. е. когато се намира въ жгловъ домъ. Интензивността на радиациитѣ на небеснитѣ тѣла, разположени въ следващи домове, е по-малка, а е най-малка при космични тѣла, намиращи се въ падащи домове.

Обаче, интензивността на дадено астрално влияние не е еднаква и въ единъ и сжщъ домъ. Тя е най-голѣма, когато съответниятъ силовъ центъръ е въ началото, при така наречения връхъ на дома, после намалява къмъ края му, за да се засили на разстояние отъ 5⁰ — 6⁰ предъ върха на следващия домъ.

Тая зона на влияние въ сферата на предходния домъ се нарича орбисъ на върха. Тя е най-голѣма при жгловитѣ домове. Нѣкои автори, напр. Бейли, смѣтатъ, че зоната на влияние на асцендента, върха на първи домъ, обхваща последнитѣ 10 градуса на 12. домъ.

Горнитѣ домове, т. е. разположенитѣ надъ хоризонта, иматъ това предимство надъ долнитѣ, че космичнитѣ тѣла, разположени надъ хоризонта, развиватъ всичкитѣ си радиации, значи включително елементарнитѣ, които, както се спомена вече, отпадатъ при небеснитѣ тѣла, които се намиратъ подъ хоризонта, освенъ ако сж близко до него.

Съ огледъ на това, нѣкои домове въ хороскопа се смѣтатъ като мѣста съ по-голѣма интензивность. Такива сж 3 отъ жгловитѣ домове, именно, първиятъ, който е близо до хоризонта, 10. и 7., единъ отъ следващитѣ — 11. — и единъ отъ падащитѣ — 9.; последнитѣ два като прилежащи къмъ десетия домъ. Тия петъ дома сж получили и специално наименование — хилегиални.

*

Но домоветѣ иматъ и друго значение.

„Астрологически, домоветѣ служатъ за установяване на влиянието, което упражняватъ планетитѣ и зодиакалнитѣ знаци върху ха-

Императорътъ продължилъ пжтя си, размисляйки за тѣзи два случая. Както си вървѣлъ, обаче, той се натъкналъ на двама земедѣлци, които се препирали за нѣколко педи земя. Карали се, викали, не можели да разрешатъ презъ де да минава синура между нивитѣ имъ. Единиятъ настоявалъ, че съседътъ му билъ заграбилъ една ивица земя отъ нивата. Другиятъ пъкъ твърдѣлъ, че тази земя си е негова. Нито единиятъ отстъпвалъ, нито другиятъ. Като видѣлъ императорътъ, че работата ще стигне едва ли не до бой, той се приближилъ при селянитѣ и имъ казалъ: „Приятели, можете ли да отложите спора си до утре и да дойдете при менъ, азъ да го разреша?“ — Кой си ти?

Императорътъ написалъ своитѣ знаци, далъ имъ бележката, като имъ опредѣлилъ, по кое време и на кое мѣсто да го дирятъ. На сутринята двамата съседи отишли на опредѣленото мѣсто и получили по десетъ декара земя. Щомъ получили по толкова много земя, тѣ забравили спора за нѣколкото педи земя и се върнали доволни по домоветѣ си.

Така китайскиятъ императоръ разбралъ, че най-мощното сръдство, козто разрешава всички спорове, е изобилието.

Б. Бехаръ

Богатиятъ и бедниятъ Лазаръ

Презъ една лѣтна нощъ Бенъ Елиезеръ Сафра се пресели въ вѣчността. Отъ ранни зори новината се носѣше въ града, нахлуваше въ малкитѣ кафенета, чиито стопани метѣха още тротоара, стигаше до ония стари жени, които ставаха рано и сега нализаха своитѣ спиртници.

— Горкиятъ Бенъ Сафра! — казваха случайнитѣ минавачи и бързаха да го сподѣлятъ съ други.

По-нататкъ новината се носѣше отъ ония, които, уморени отъ будване край смъртно-болния, сега се прибираха по домоветѣ си.

— Бенъ Сафра умрѣ, — казваха старитѣ евреи отъ кварталното кафене на Бенъ Шица.

— Богъ да успокои душата му!

— Всемогщиятъ да му прости грѣховетѣ, — добавяше Маиръ съ упоритъ гласъ.

— Да наследи рая, добавяше другъ.

Нѣколко часа по-късно цѣлиятъ градъ знаеше, че Бенъ Сафра, най-богатиятъ човѣкъ въ града, не бѣше вече между живитѣ.

И както винаги, събрани по праговетѣ, женитѣ разискваха, разказваха, нѣкои дори се надпреварваха да изброяватъ добритѣ му качества. Нали за умрѣлитѣ не бива да се говори лошо. Само жената на Аронъ месаря, Рашелъ, за която се говорѣше, че има дълъгъ езикъ, рече:

— Сега вече всѣки ще може да влѣзе въ кжщата му, вратитѣ за погребението ще бждатъ отворени.

— Разбира се, това е погребение, — обади се русата Лея.

— Не е свадба я! — добави пакъ Рашелъ — както преди петъ години, когато се жени най-голѣмиятъ му синъ. Не пуснаха никого който нѣмаше покана. Помните ли?

— Помня, разбира се, — каза Лея.

Останалитѣ гузно се спогледаха, не имъ се искаше да взематъ участие въ този разговоръ, който имъ прозвуча като клюка и мълчаливо се разотидоха.

А това всички помнѣха. За подобни нѣща народътъ има отлична паметъ. Това бѣше тогава, когато Сафра ожени сина си. Кжщата му бѣше нова, току що влизаха въ нея. Разказваха се чудеса. Самъ Бенъ Сафра, който бѣше голѣмъ познавачъ на скжпи и старинни предмети, голѣмъ любителъ на красивото, ржководѣлъ постройката заедно съ прочутъ архитектъ. Неговата кжща бѣше единствена въ града по своя стилъ. Самъ той ходилъ нѣколко пжти въ чужбина за мраморни украшения, а цвѣтната мозайка и мазилка били направени отъ най-опитнитѣ майстори въ страната. Съ една дума, кжщата на богатия Сафра бѣше сжщински дворець. Всички искаха да видятъ тоя рѣдкъ по външна и вжтрешна красота домъ на Сафра. Такъвъ най-удобенъ случай, разбира се, бѣше свадбата на Адонъ Иосифъ, голѣмиятъ синъ на Сафра. Нали се знаеше, че за свадба вратитѣ сж отворени за всѣки—който чуе тъпанъ, както се казва, тича да се повесели и изяде едно сладко за честитка. Но не бѣше така въ кжщата на Сафра. Мжжетѣ, които влизаха съ цилиндри на глава и бѣли ржкавици, съ черни костюми, имаха въ ржцетѣ си покани! На вратата стоеше лакей въ

Ти.

Отъ далече идешъ Ти и тръгналь си отдавна,
Вѣковетъ дълги шепнатъ спомени за Тебе.
Съ флейта златна тихо свиришъ, будишъ Ти душитъ
И вървишъ и съ погледъ сочишъ предъ тѣхъ далнинитъ.

Отъ далече идешъ Ти и носишъ миръ небесенъ,
Руйни вековни падатъ въ стѣпкитъ Ти свѣтли;
Като слънчевъ изгрѣвъ рѣсишъ радость и надежди
И събличашъ и отнасяшъ старитъ одежди.

Отъ далече идешъ Ти, разливашъ даръ обилень,
И роси въ сърцата влага, семена поникватъ;
Като майка съ необятна обичъ къмъ децата,
Търпеливо Ти отглеждашъ цвѣтя въвъ душата.

S.

Пѣсенъта на воднитъ капки

Слънчевъ лжчъ целуна капчицитъ водни,
капчицитъ чисти литнаха съ крилца.
Свѣтлитъ простори срещнаха ги съ радость,
и запѣха дружно чиститъ сърдца.

И запѣха дружно капчицитъ водни:
„О, велика радость, радость следъ тѣга!“
Трепна на небето арфа седмострунна,
трепна и засмѣ се свѣтлата дѣга.

„Ний сме на земята кротката надежда,
ний ще окрасиме нейната печаль.
Всѣки цвѣтъ ще види нашата усмивка,
всѣки листъ коприненъ — чистия кристалъ.“

Съ тази пѣсенъ нѣжна капчицитъ водни
слѣзоха надолу рано сутринъта,
съ тази пѣсенъ чиста влѣзоха въ земята,
съ тази пѣсенъ тиха срещнаха скръбъта.

И вървѣха дружно капчицитъ водни,
скръбъ следъ радость свѣтла сѣщаха сега.
Но въ мрака запѣха: „Изворъ ще намѣримъ
и ще пѣемъ всички въ свѣтлата дѣга!“

Д. Антонова

Широта на духа

Това е наука за сърдцето. На онова сърдце, което има опитност въ живота, което се е лутало, което е минало по пътя на съмненията, раздвоенията, подозренията, което е преценило отношенията си към всичко, което е дошло до онази търпимост, що дава потикъ за работа и животъ.

Широта на духа, това е една правилна наука за разума и свежестта на живота. Да умѣешъ да я подържашъ, да живѣешъ въ широта на духа, това е смисълъ, красотата и здраве.

Широтата на духа е наука за съзнанието на човѣка. Тя е мѣрка за висотата на съзнанието, за отношението и благородството къмъ всичко живо, къмъ събитията на живота.

Широтата на духа е органистътъ, седналъ предъ органа и съвещина надува всички свирки, които въ своята цѣлостъ даватъ дивната хармония на свирената работа. Хармония между ума, сърдцето и волята на човѣка е широтата на духа.

Разцвѣтяването на човѣка е широта на неговия духъ. Благородството му е изразъ на тази широта на духа. Любовта му намира най-красивия си изразъ въ широтата на човѣшкия духъ.

Широтата на духа е една жива наука за дѣлото въ живота. За правилно насочване на всѣко начинание, на всѣка хубава мисълъ. Широтата на духа не е мързелъ, не е безразличие, не е бѣгане отъ живота, не е егоизъмъ.

Най-великитѣ дѣла се започватъ съ широко разположение на духа и се подържатъ сѣщо съ широта и благородство. Спънкитѣ и противоречията изчезватъ тогава. Тѣ се разтопяватъ предъ това грѣещо слънце на широтата на духа.

Въ радостъ се сѣятъ семената на всѣко дѣло. Въ благородство и широта на духа се подържатъ тѣ и се стига до благополучие, което е красота и смисълъ.

„Когато бѣхъ младенецъ, като младенецъ размишлявахъ“. Широтата на духа е размишлението на зрѣлия човѣкъ, въ когото живѣе вѣчното вдъхновение на пролѣтното разцвѣтяване на живота.

Широтата на духа е дълбока революция въ душата, въ съзнанието на човѣка. Да дойдешъ до убеждението, че насилието не разрешава въпроситѣ на живота, да преобразишъ своитѣ методи на действие, на отношение къмъ другитѣ, ето една дълбока революция на съзнанието. Това води къмъ правилно развитие, къмъ усъвършенствуване.

Пътъ съ широта на духа е животъ спасенъ отъ много глупости, отъ много заблуди. Той е пътъ на себеконтролъ и самообладание. Пътъ на човѣшко достоинство и зачитане на другитѣ, отдаване внимание на другитѣ. Само съ широта на духа може да схване човѣкъ пътя на другитѣ, уровена на тѣхното развитие, тѣхнитѣ умствени способности и творчески възможности. Да схванешъ, че всѣкаква тревога е излишна, когато другитѣ не могатъ да разбератъ и направятъ нѣщо, това е първа здрава крачка къмъ широтата на духа.

Днешниятъ вѣкъ е прѣкомѣрно нервненъ, сприхавъ. Наистина, много сж причинитѣ за това. Главната, обаче, седи въ туй, че човѣкъ

не се занимава съ себе си. Той се е изоставил спокойно на своите страсти, на своите чувства, които лесно се дразнят. Много нѣща биха се измѣнили, ако човѣкъ би почналъ да разсѣждава, да гледа спокойно на всичко около себе си, ако би далъ мѣсто въ себе си на широтата на духа. Благоразположениятъ може да обмисли нѣщата по-добре и да постѣпи по-добре, отколкото всѣки другъ.

Творчество и красота въ живота внася широтата на духа. Тя е вѣчно освобождение отъ всичко гнетящо, отъ всѣка несправедливостъ и неправа мисль.

Мирътъ, който завладява човѣшката душѣ при разположението на духа, е майка на всѣко благородно дѣло, на всѣко творческо начинание, на всѣка красива постѣпка.

Искашъ да внесешъ смисль въ своя животъ, — почни съ широтата на духа.

Искашъ да живѣешъ въ вѣчна грѣща пролѣтъ, — дай просторъ въ тебе на благоразположението на духа. Това е единъ процесъ на вѣчно просвѣтление, на разширение на свѣтлината, на обогатяване на възможноститѣ за истинска проява на човѣка.

Искашъ да подобришъ живота си материално и духовно — вложи широта въ съзнанието си. Всѣка клетка на човѣшкото естество да диша и живѣе въ това разположение на духа. Ти ще намѣришъ разковничето на всѣко благополучие и разцвѣтъ.

— Кое би могло да се бори съ тебе? — Нѣма сила, нѣма спънки, които да дойдатъ срещу широтата на духа. Несломимо творческо състояние е то!

Ти растешъ въ вѣчна свобода и пролѣтъ на душата. Това е величието, въ което те въвежда широтата на духа.

Тя е благословение за живота.

Е.

Отзиви, вести и книгописъ

Идеитъ на Всемирното Братство въ чужбина.

Излѣзе напоследъкъ на латишки езикъ томъ беседи отъ Учителя съ заглавие: „Zeme piepildisies ar zinashanu“ „Земята ще се изпълни съ знание“, Това е едно красиво издание на хубава хартия. Книгата е печатана въ Рига. Преведена е и издадена отъ ученицитъ на Всемирното Братство въ Рига. Книгата съдържа шесть беседи: Земята ще се изпълни съ знание; Зазоряване; Идатъ дни; Деньтъ Господень; Ще хвърля мрежата; Ела следъ менъ! Книгата е придружена съ портрета на Учителя.

*

Излѣзе на югославски езикъ (съ латински шрифтъ) превода на беседата на Учителя: „Абсолютна чистота“. Предговорътъ на книгата е отъ самия преводачъ Душанъ Богосавлевичъ. Книгата е печатана въ Суботица (Югославия). Също е снабдена съ портрета на Учителя.

Следъ превода на „Високия идеалъ“, тая е втора книга отъ Учителя, печатана на югославски.

*

„Паневритмия“, отъ Беинса-Дуно.

Това красиво издание съдържа три части; Първа часть: Описание на движенията. Втората часть съдържа музиката, а третата носи заглавие: „Принципи на паневритмията“.

Време е паневритмията да проникне въ широкитъ маси. Нека тия красиви упражнения, които носятъ свежестъ, сила и повдигатъ, облагородяватъ мислитъ и чувствата, да намѣрятъ широко приложение.

Радостта, която човѣкъ чувствува при тия упражнения, свѣтлото състояние на духа, което остава презъ цѣлия день, следъ като се направятъ тѣ сутринята, показватъ, че наистина чрезъ тѣхъ човѣкъ е придобилъ нѣщо, Какво именно? Жизнени енергии отъ цѣлата разумна природа.

Ако тѣ се приложатъ въ градоветъ и селата, ще имаме единъ ефикасенъ методъ за повдигане на обществото. Ако се приложатъ въ гимназиитъ, въ скоро време ще видимъ нейнитъ плодотворни резултати, както за физическото укрепване на подрастващето поколение, тъй и за издигането му къмъ висшъ идеенъ животъ.

Нека паневритмията да влѣзе въ училишната програма като единъ важенъ дѣлъ отъ училищния животъ. Нека всѣка сутринъ ученицитъ и ученичкитъ следъ като направятъ тия музикални ритмични

упражнения всрѣдъ красивата природа, да започнатъ своитѣ училищни занятия. Тѣ не само ще бждатъ здрави и бодри! Но паневритмията съдържа високовъзпитателенъ елементъ въ себе си. Тя е мощно срѣдство за възпитание на характера, на темперамента, на всички трайни навици, за развитие на умственитѣ способности, за насочване на духовнитѣ енергии къмъ Възвишеното! Това става както чрезъ дълбоката музика, тъй и чрезъ движенията, които иматъ мощно действие върху душевния животъ на човѣка.

Нека всички идеалисти, които желаятъ доброто на обществото, да работятъ за въвеждането на паневритмията въ гимназиитѣ и обществото.

250 годишнината на Емануилъ Сведенборгъ.

Миналата седмица Швеция отпразднува 250 годишнината отъ раждането на Емануилъ Сведенборгъ, който се смѣта за единъ отъ най-богато надаренитѣ и гениални хора, които свѣтътъ е познавалъ нѣкога.

Въ учения свѣтъ той е познатъ като човѣкъ съ най-удивителни научни постижения. Научнитѣ изследователи въ много области на знанието, които въ новитѣ времена сж направили открития отъ голѣма важностъ, сж намирали, че този гениаленъ шведецъ, Емануилъ Сведенборгъ, преди 200 години е мислилъ и знаелъ за ония истини, които тѣ сж „открили“ сега.

Той училъ философия въ шведския университетъ въ Упсала и после пропжтувалъ много страни въ Европа. Когато се завърналъ въ Швеция, той обнародвалъ една книга за механическитѣ и математическитѣ си открития — 14 на брой. На 40 годишната си възраст той обнародвалъ три голѣми съчинения, въ които изложилъ своята теория за свѣта.

Едва въ сравнително неотдавнашно време ученитѣ сж се изравнили въ познанията си съ знанията на Сведенборга за мозъка, за подсъзнанието, за устройството на материята и за образуването на вселената.

Следъ петдесетата си година Е. Сведенборгъ внезапно изоставилъ научнитѣ си занятия и се предалъ на религиозни размисления и съзерцания, плодъ на които били нѣколко съчинения.

(Изъ в. „Зора“).

Въ втория периодъ на своя животъ Сведенборгъ е писалъ съчинения, въ които разглежда много въпроси въ свѣтлината на окултната наука. И сега има Сведенборгиански общества въ Англия, Швеция, Норвегия, Чехия и пр., които работятъ за преиздаване на съчиненията му и за разпространение на неговитѣ идеи.

Човѣкъ съ зименъ сънь.

Голѣмата научна полярна експедиция на професоръ Полнаръ — Хайдъ се натъкнала въ далчения северъ на интересно откритие. Това е важенъ приносъ на науката. Въ далечния северъ експедицията забелязала снѣжни могили, отъ чиито върхове излизало нѣщо като пушекъ. Жителитѣ на тия могили при намалението на слънчевата свѣтлина и топлина, когато приближи полярната нощъ, изпадатъ въ едно сънливо

състояние, въ една голѣма нужда отъ сънъ. Инстинктивно тогазъ тѣ влизатъ въ тия снѣжни могили, облѣчени въ дебели кожи и прекарватъ въ сънъ цѣлата полярна нощъ. Презъ това време дишането и работа на сърдцето се намалява крайно и става една пета отъ нормалното.

„Пушкѣтъ“, който излиза отъ могилитѣ, това сж воднитѣ пари при издишането.

Това непознато до сега племе сжщевременно представлява преходна форма между американскитѣ и азиатскитѣ древни раси: новото племе е съединителното звено между ескимоса и американскитѣ червенокожи туземни племена. Измѣрванията констатираха у това племе единъ силно брахицефаленъ черепъ и единъ лицевъ индексъ между питекантропуса и ескимоса.

Новооткрита спирална мъглявостъ.

Прѣди извѣстно време отъ обсерваторията Маунтъ — Уилсонъ сж открили една спирална мъглявостъ, която съ чудовищна бързина отъ 50 милиона километра въ часъ преминава презъ вселената. Нейната бързина е толкова голѣма, че тя би могла за една секунда да обиколи земята, но тя е толкова много отдалечена отъ земята, че за да стигне до насъ нейната свѣтлина, необходими сж приблизително 234,000 милиона години. Новооткритата мъглявина се намира въ купа на звездитѣ № 2 на Голѣмата мечка, която съдържа най-малко 200 такива мъглявости, всѣка една отъ които е раздѣлена отъ другата съ 10 милиона милиарда километра.

Опити съ сензитивката Станислава Томчиковна.

Охоровичъ, инженеръ Петъръ Лебедински и други сж правили интересни опити съ полската сензитивка Станислава Томчиковна. Ние описахме въ отдѣла „Вести“ въ миналата годишнина на списанието опитъ за левитация въ Индия: човѣкѣтъ въ положение на левитация билъ фотографиранъ отъ много страни. Снимкитѣ сж обнародвани въ една Лондонска иллюстрация миналата година.

Сега при опититѣ съ тая полска сензитивка е постигнато левитация не на човѣкъ, а на разни предмети. Напр. въ началото на опита се поставятъ едни ножници на масата, и до нея сензитивката, намираща се въ трансъ, протѣга ржцетѣ си напредъ надъ ножичитѣ. Ножичитѣ се вдигатъ нагоре и заставатъ въ въздуха, безъ никаква подпора отъ никжде. И въ това положение сж снети фотографии.

При тия опити сж въ действие ония сили въ човѣшкото естество и природата, които сж въ действие при опититѣ по радиостезия: при опититѣ съ показващитѣ прѣчки (багетата), съ сидеричното махало и пр. . .

По случай предстоящитѣ нестинарски игри.

На 3. юний т. г., както всѣка година, ще има нестинарски игри въ нѣколко села отъ Малко-Търновско: село Вургари и пр. Т. Брънековъ бѣше писалъ статия въ в. „Джга“ за нестинаритѣ, които лично е посетилъ. Въ тая статия той казва между другото:

„Нестинарскитѣ игри, проучвани отъ нѣколко души (П. Р. Сла-

вейковъ, С. Русевъ, С. Шивачевъ, отецъ Дионисий, проф. М. Арнаудовъ и др.), сж все още забулени съ тайна. Че нестинаритѣ изпадатъ въ трансъ, не е никакъ чудно, но че огънятъ не оставя никакви следи по нозетѣ имъ, — ето загадката, за чието разрешение би трѣбвало да се направятъ проучвания. Тѣ, обаче, трѣбва да се направятъ отъ хора съ широка ерудиция по биофизиология, психофизиология и психофизика, за да могатъ да проникнатъ дълбоко въ сжщността на необяснимото за науката безболезнено и безефектно съприкосновение на огъня съ човѣшката плътъ. Така ще се проникне въ още една природна тайна, и нестинарството, тоя стариненъ обичай и култъ къмъ огъня въ китнитѣ гори на Странджата, ще стане не само едно необикновено зрелище.“

Окултната наука само е въ състояние да хвърли свѣтлина не само върху нестинарскитѣ игри, но и върху много други проблеми които днесъ вълнуватъ човѣшкия духъ. Неуязвимостта на нестинаритѣ на огъня окултната наука обяснява съ повишението на вибрациитѣ на организма на играчитѣ чрезъ особеното повишено състояние на съзнанието, което тѣ преживѣватъ въ момента.

Разкритията на най-големия телескопъ въ свѣта.

Най-големиятъ телескопъ въ свѣта е 250 сантиметровиятъ рефлекторъ на обсерваторията въ Маунтъ-Уилсонъ въ Съединенитѣ Щати. Това голѣмо огледало събира 250 хиляди пжти повече свѣтлина, отколкото голото човѣшко око. Съ него може да се види една свѣщъ, отдалечена на 8,000 километра и една джгова лампа на луната.

Поставенъ на единъ планински върхъ надъ яснитѣ небеса на южна Калифорния, този телескопъ е открилъ нова глава въ изследването на пространството и е далъ първитѣ опредѣлени сведения относно устройството на вселената. Директорътъ на тая обсерватория, Дръ Хъблъ, излага главнитѣ резултати отъ наблюденията съ тоя телескопъ:

„Слънцето е просто една звезда, една отъ многото милиони звезди, които заедно образуватъ звездната система. Нашата звездна система се носи изъ пространството подобно на роякъ пчели. Ние гледаме презъ рояка въ вселената отвъдъ него. Тамъ намираме други подобни звездни системи—мъглявинитѣ. Свѣтлината, която върви съ скоростъ 300,000 километра въ секунда, употребява 500 милиона години, за да измине разстоянието отъ най-крайнитѣ мъглявини до насъ.

Нашата звездна система е наречена Галактична система или система на Млѣчния пжтъ. 250 сантиметровиятъ рефлекторъ е разширилъ наблюдаемата областъ единъ милиардъ пжти. Тая областъ съдържа около 100 милиона мъглявини, всѣка една отъ които е една звездна система.“

Сега е въ строежъ единъ двойно по-силенъ телескопъ — 500 сантиметровъ рефлекторъ — отъ Калифорнийския технологически институтъ. Този телескопъ ще разшири още повече познанията за вселената.

(Изъ в. „Зора“).

Презъ очитѣ на обичята (разкази). отъ Н. Недѣлчева. Съ клише на корицитѣ отъ Цвѣтана Симеонова. Цена 5 лева. Доставка се отъ авторката — улица „Опълченска“, № 64, София.

Du Maître.

Pense!

Le Ciel, c'est le monde de la joie ; parce que tous ceux qui s'y rouvent pensent. La terre est le monde de la douleur, parce que ceux qui pensent y sont encore en très petit nombre.

Si vous demandez aux gens ce qu'est la réalité, ils vous en donnent les définitions les plus variées. Les gens religieux vous diront une chose, les savants — une autre ; les philosophes — une troisième.

Mais peut-on dire ce qui est réel si l'on ne pense pas ? Seul l'homme qui pense peut dire ce qui est réel. Aussi n'y a-t-il aucune réalité en dehors de la pensée. Et c'est en vain qu'on l'y cherche. Il n'existe aucune réalité en dehors de l'intelligence. L'intelligence — c'est le premier principe, celui qui est à la base de l'univers manifesté. Dans le monde tout se réalise, devient réel donc par la pensée. La pensée est l'auguste principe créateur d'où dépend chaque manifestation dans le monde. Et quand nous parlons de l'Amour, nous entendons la pensée primordiale de Dieu — la pensée qui s'est tout d'abord réalisée dans la création. Dieu est le premier être qui ait commencé à penser ; l'homme est le second être qui ait commencé à penser. La pensée divine réalisée en nous, c'est notre amour pour Dieu. Notre pensée réalisée chez les autres, c'est notre amour pour le prochain. L'amour de Dieu réalisé et l'amour pour le prochain, c'est l'amour envers soi-même. Voilà ce que proclame dans le monde l'auguste loi de la Pensée pure.

Pourquoi les hommes souffrent-ils sur la terre ? — Parce qu'ils ne pensent pas. Du point de vue de la pensée, la douleur est le résultat d'une pensée confuse, déraisonnable, comme la joie est le fruit d'une pensée juste, raisonnable. Et effectivement, tout ce que nous comprenons est agréable. Ce que nous ne comprenons pas est désagréable. La douleur est ce qui n'est pas compris ; la joie, ce qui est compris. D'après la loi des correspondances, dans le monde des émotions, la joie correspond à la compréhension ; et la douleur correspond à l'incompréhension. Donc moins on comprend, plus on souffre. Il suffit du moindre commencement de compréhension pour qu'aussitôt paraisse une petite joie.

Par conséquent celui qui veut se débarrasser de la souffrance, commence à penser. La pensée fait naître la compréhension et la compréhension produit la joie, conformément à la loi des correspondances. C'est en ce sens du mot qu'il nous faut apprécier la souffrance et la considérer comme une première impulsion à la pensée ! Et de fait, chaque souffrance fait naître une nouvelle pensée ; c'est l'essentiel, le réel dans la vie : Vivre c'est penser !

Pourquoi l'homme souffre-t-il lorsqu'il est malade ? Parce qu'en lui les organes attaqués ne se soumettent pas à sa pensée. Ils se sont individualisés ; ils veulent vivre séparément, à leur „idée“ qui n'est pas en harmonie avec l'intérêt général de l'organisme. Mais ces organes sont vivants — chaque cellule en eux est consciente. Apprends à ces cellules à penser

comme toi. Projette en elle ta pensée et fais-les vibrer en harmonie avec toi. Et alors la maladie disparaîtra d'elle-même. Ces cellules doivent comprendre que tu es le maître. Et l'homme est vraiment le maître lorsqu'il pense. Tout homme qui pense est maître. Celui qui ne pense pas est esclave. Qu'est ce que l'esclavage? — le manque de pensée! Si tu veux te défaire de tous les désagréments, de tous les inconvénients de la vie, commence à penser. C'est uniquement par la pensée que tu arriveras à sortir des difficultés de la vie. Par la pensée tu peux arriver à tout. Si tu ne penses pas tu n'arriveras à rien.

Dès que tu commences à penser, tu te trouves déjà dans la réalité. Et le réel tend toujours à se manifester. Par conséquent dès que tu commenceras à penser, la réalité se manifesterait!

S'il t'arrive d'être dans les ténèbres, commence à penser. Chaque pensée est un nouveau „que la lumière soit“! et la lumière brillera effectivement dans les ténèbres.

Les ténèbres, l'ignorance, la douleur se correspondent d'un côté, et la lumière, la compréhension, la joie se correspondent de l'autre côté.

Tu te sens joyeux, parce que tu penses. Tu te sens triste, parce que tu ne penses pas. Tu es instruit, parce que tu penses; ignorant, parce que tu ne penses pas. Tu es bon, parce que tu penses, ou mauvais, parce que tu ne penses pas. Si tu te sens content, c'est que tu penses. Si tu es mécontent, c'est que tu ne penses pas. Tu aimes les gens; cela prouve que tu penses. Tu ne les aimes pas, cela montre que la pensée fait défaut. Tu te débats dans de continuelles contradictions; c'est un signe que tu ne penses pas.

Parce que dans le principe mental, il n'y a pas de contradictions. Les contradictions sont en dehors de ce principe, en dehors de la réalité. Là où la pensée fait défaut, c'est là que naissent les contradictions, les luttes, les conflits dans la vie.

Pourquoi se fait-on la guerre? Parcequ'on ne pense pas. Pourquoi commet-on des crimes, pourquoi impose-t-on des châtements, pourquoi y a-t-il des prisons? Parce qu'on ne pense pas. Le monde d'aujourd'hui est le monde d'où la pensée est bannie. Il est vrai qu'il y a parmi les hommes une tendance à penser, mais ce n'est pas encore la juste, la vraie pensée! Car de réfléchir sur les choses, de les analyser, d'examiner, d'étudier ce qu'ont réaîlé ceux qui pensent, cela ne fait pas encore la pensée, cela ne fait pas la raison. L'intelligence pure est au-dessus de tout scrutement, de tout triage, de toute critique.

Le principe mental est le principe créateur. C'est par lui que tout se fait.

Il est grand temps que chacun apprenne à penser. Quand tous commenceront à penser, entre tous les humains s'établira le lien de l'Amour. le seul lien qui puisse les unir.

Редакцията доставя книгитѣ:

ЛИЦА И ДУШИ

(Физиогномични портрети)

отъ ГЕОРГИ РАДЕВЪ срещу 30 лева.

„ЛѢКУВАНЕ ЧРЕЗЪ ЦВѢТНИТЪ ЛЖЧИ“

отъ А. ОСБОРНЪ-ЙИВСЪ срещу 20 лева

JUL 26 1996

ДВАНАДЕСЕТА ГОДИШНИНА
на сп. **ЖИТНО ЗЪРНО**

Продължава се подписката за записване абонати за ДВАНАДЕСЕТА годишнина на списание „ЖИТНО ЗЪРНО“, която почва отъ Януарий 1938 година.

Абонаментътъ остава и за напредъ 80 лв.—най-малкиятъ за тоя родъ списания.

Редакцията на сп. „ЖИТНО ЗЪРНО“ постоянно се стреми да подобри списанието, да обогати неговото съдържание. То, обаче, разчита на подкрепата на своитъ абонати. Нека тѣ не само на време да платятъ абонамента си, а и да запишатъ всрѣдъ своитъ приятели и познати поне по още единъ абонатъ. Нека посѣятъ поне едно „ЖИТНО ЗЪРНО“! Това е една благородна работа, която и тѣхъ ще възнагради.

„ЖИТНО ЗЪРНО“ работи за изграждане на единъ новъ мирогледъ, отъ който ще се роди бждещата култура на братството между човѣцитѣ. Ето защо, който разпространява списанието, спомага за разпространяване свѣтлината на Новото Учение, спомага за насаждане на новото семе, което Сѣячътъ така обилно прѣска.

Всичко се изпраща на адресъ: „ЖИТНО ЗЪРНО“
Пощенска кутия № 270 — София.

Суми се пращатъ чрезъ пощ. чекова смѣтка № 1597

Всѣка изпратена сума трѣбва да бжде придружавана съ писмо.

Adresse de la revue occultte: „JITNO ZERNO“

Boîte postale № 270
SOFIA (Bulgarie)

Abonnement pour l'étranger 150 Levas ou 2 Doll.
